

קָבֵץ

שיחות מוהרא"ש

בענין ימי רצון - שני וחמישי

*

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים,
אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקון
העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים
אשר נשמעו מפי קדשו של כבוד קדשת

מִרְן מוהֲרַא"ש שְׁלִיט"א

וגלה מעלת אמירת התפלה הנוראה שאומרים בימי שני וחמישי -
תפלת 'הוא רחום', בכונה רצויה ואמתית. וידבר מענין ימי שני
וחמישי ושני, ויספר איך נתקנה תפלה זו

יצא לאור ערב שבת קדש תרע"ב מצרע - תשע"ג

על ידי תלמידו מתיבתא היכל הקדש

הסידר ברסלב

עיר הקדש ירושלים תובב"א

שני וחמישי

מוהרא"ש נ"י אומר, מה שנוהגים להרבות בתפלות ותחנונים אחר אמירת תחנון ביום שני וחמישי, ולהוסיף תפילת "והוא רחום" וגו', הוא דבר עליון מאד, וצריכים לומר אתה במתינות ובכונה, כי היא תפלה מעלה מאד, וטעם שנוהגים להרבות בתפלות ותחנונים בימי שני וחמישי דיקא, מחמת שהם ימי רצון, כי ביום חמישי יצאו בני ישראל מארץ מצרים, וכן ביום חמישי עלה משה רבנו להר סיני לקבל את הלוחות, וביום שני ירד משה רבנו מהר סיני עם הלוחות השניות, והוא יום הנפורים לישראל, ומאז נתקדשו שני ימים אלו בשבוע לימי רצון (תנחומא ורא), ודורשי רשומות (אבודרהם בשם המדרש), נתנו סימן בפסוק (ישעיה נ"ח), דרשו ה' בהמצאו, ב' ה' מצאו, שביום שני וחמישי, יכולים למצוא ביותר את הקדוש ברוך הוא, קראהו בהיותו קרוב, ב' ה' היותו קרוב, שבמימי ב' ה' הוא יתברך קרוב במיוחד לקבל תפלות ישראל, ועל פן מצינו בדברי חכמינו הקדושים (תענית י) שתקנו תעניות על כל צרה שלא תבוא, בימי שני וחמישי דיקא, כי הם ימי רצון מעלים, וכן אחרי תחנים, תקנו בכמה מקומות צומות בה"ב, שהם תעניות שני חמישי ושני (טור ארח היים סימן תצ"ב), לכפר אולי לא התנהגו בימי החג פראוי, כי ימי שני

וחמישי הם ימי רצון, ויכול לפעל בהם הרבה, ועל פי רוב בני אדם ממהרים מאוד בתפלת שחרית, ומחפשים התרים להפטר מאמירת תחנון, ומכל שכן לדג על תפילת "והוא רחום", ובינתים מפסידים תפלה נוראה מאד שמעוררת רחמי שמים במיוחד, והרבה טוב גנוז בתוכה.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שפעם דברו על שני הנסקאות שיש בין נסח ספרד לנסח אשכנז שנמצא בתפלת "והוא רחום", ואמר מוהרנ"ת ז"ל, שזו תפלה כל כך מעלה, עד שהיה ראוי לומר את שני הנסקאות, ויש אומרים, שמוהרנ"ת ז"ל עצמו נהג לומר שני הנסקאות, ואמר, שאף על פי שאמר שני הנסקאות, אינו יכול להשקיט שברון לבו גם כן, כי הן תפלות כל כך מעילות על גלות ישראל ועל צפוי לישועה, עד שהיה ראוי לומר עוד ועוד, ואחינו בני ישראל הספרדים נוהגין להזכיר שלש עשרה מדות הרחמים כפה וכפה פעמים לפני תפילת "והוא רחום", כדי לעורר רחמים העליונים, ומנהג האשכנזים להוסיף תפילת "ה' אלקי ישראל וגו'", שיש בה ראשי תבות "חזקיהו", והתם בה שמו שלא בסדרן מרב ענותנותו, ומקבל שזו היתה תפילת חזקיהו המלך בשעה שפנהרב מלך אשור עשה מצור סביב ירושלים, והתפלל חזקיהו המלך תפלה

זו, ועליה נאמר (מלכים ב' יט) בזה אומר ה' אלוקי ישראל אשר התפללת אלי אעל סנהרב מלך אשור שמעתי וגו', ונעשה לו גם נזרא, שנפלדו כל שמונים ותמשה אלף חיילי סנהרב פגרים מתים בלילה אחד, ולכן תפלות אלו תקוות מאד, ואשרי הנזהר לאמרן בכונה רצויה תמיד.

וספר מוהר"א ש"נ"י, שעצם תפילת "והוא רחום" נתקנה על שם ספור נזרא (מובא בספר 'כל בו', ובעוד ראשונים) שנקרה אצל שלשה צדיקים שיצאו בגלות ירושלים בספינה, רבי שמואל, רבי בנימין, ורבי יוסף, ששמו אותם הרומיים על ספינה בלי מלח והגה, והגיעה הספינה למדינה נכריה, והובאו לפני ההגמון של המדינה, ושאל אותם ההגמון, מאיזה עם אתם? ואמרו לו שהם יהודים, אמר להם ההגמון, אני רוצה לבחן אתכם אם אתם יהודים, כמו שבחנו לחנניה מישאל ועזריה, שהשלו לכו לכבשן האש, אמרו לו, שיתן להם שלשים יום להכין עצמם, וישבו בתענית, והסמימו ביניהם שכל מי שיראה איזה חלום, יספר אותו לחברו, ולבסוף שלשים יום אמר אחד מהם שראה בחלום פסוק, שכתוב בו פעמים תבת "כי", ושלוש פעמים תבת "לא", אבל אינו יודע איזה פסוק היה, ומיד אמר הגדול שבהם שהוא הפסוק (ישעיה מ"ג): "כי תעבר במים אתך אני ובנהרות לא ישטוף כי תלך כמו אש לא תפוג ולחבה לא תבער

בד", והוא סימן שלא יקרה לנו כלום, וחלכו אצל תהגמוז, וזרקו אותם לתוך האש, והאש נחלקה לשלשה חלקים ולא נגעה בהם כלל, וכשיצאו לשלום, כל אחד תקן תפלה נוראה לפרסם הנם בכל העולם, כל תפלה מתחלת ב"רחום" ומסימת ב"רחום", והיא תפילת "והוא רחום" שאומרים בשני וחמישי, המחברת משלשה חלקים, ושלחו שבה זה לקהלות ישראל, שיאמרו אותו בעת רצון ביום שני וחמישי, ולעורר רחמים על שארית ישראל, שיגאלנו השם ותברך מן הגלות, ויחזירנו לארץ ישראל, ויבנה לנו בית מקדשינו, ולכן אמירתה מסגלת מאד לגאלת הנפש והגוף, ואשרי הנזהר באמירתה פראוי תמיד.

